

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **D. L. P.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 8. 2025, č. j. 178 A 17/2024-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 9. 2024, č. j. MV-112828-5/SO-2024, změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále „ministerstvo“), ze dne 25. 6. 2024, č. j. OAM-28864-396/ZM-2017 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že se I. žádost zamítá a doba platnosti zaměstnanecké karty žalobce se dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 30. 7. 2019, neprodlužuje, neboť účastník neplní na území účel zaměstnanecké karty; II. žádost zamítá a doba platnosti zaměstnanecké karty se dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, neprodlužuje, neboť účastník nesplnil v době platnosti zaměstnanecké karty její účel. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala toliko v aplikaci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců odlišné účinnosti, když ministerstvo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedlo, že použilo příslušná zákonná ustanovení ve znění účinném do 14. 8. 2017 a žalovaná ve znění účinném do 30. 7. 2019.

[2] Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty vydané na období od 25. 4. 2016 do 28. 2. 2018. Posledním jeho zaměstnavatelem byla společnost PAC Hořovice s.r.o., u níž žalobce svůj pracovní

poměr ukončil ke dni 2. 4. 2017. Následně (5. 4. 2017) podal žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, kterou vzal zpět a ministerstvo řízení o ní zastavilo. Dne 30. 10. 2017 podal novou žádost o udělení souhlasu se změnou, se kterou spojil žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Ministerstvo usnesením ze dne 23. 10. 2019, které nabylo právní moci dne 20. 11. 2019, řízení o žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele z důvodu dle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastavilo. Řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty bylo rovněž nejprve zastaveno, avšak rozhodnutí žalované o odvolání proti usnesení ministerstva o zastavení řízení bylo zrušeno Krajským soudem v Ostravě (rozsudek ze dne 22. 10. 2022, č. j. 25 A 147/2021-56) a žalovaná v novém řízení zrušila usnesení ministerstva. Ministerstvo poté rozhodlo dne 25. 6. 2024 výše uvedeným prvostupňovým rozhodnutím, které bylo změněno rozhodnutím žalované.

[3] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Krajský soud uvedl, že žalovaná pochybila, když při posuzování žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce postupovala podle právní úpravy účinné od 15. 8. 2017 do 30. 7. 2019, neboť podle přechodného ustanovení novely zákona o pobytu cizinců, provedené zákonem č. 222/2017 Sb., měla postupovat podle právní úpravy účinné do 14. 8. 2017. Ministerstvo tedy postupovalo správně, když věc žalobce posuzovalo podle právní úpravy účinné do 14. 8. 2017. Krajský soud však dospěl k závěru, že výsledek posouzení žádosti žalobce je totožný a nejedná se tedy o vadu, která by měla vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí. Dle názoru krajského soudu skončila platnost zaměstnanecké karty žalobce dne 20. 11. 2019, kdy nabylo právní moci usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Jelikož žalobce podal žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dne 30. 10. 2017, tedy stále v době platnosti zaměstnanecké karty, nastala od okamžiku zániku platnosti zaměstnanecké karty tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle které se zaměstnanecká karta žalobce považuje za platnou a která trvala až do právní moci rozhodnutí žalované.

[4] K právní úpravě aplikované správními orgány uvedl, že odkaz na § 37 zákona o pobytu cizinců je obsažen přímo v zákoně, a to v § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Bylo tedy vůlí zákonodárce, aby bylo možné zrušit, resp. neprodloužit platnost zaměstnanecké karty ze stejných důvodů, z jakých je možné zrušit platnost víza. V dané věci považoval krajský soud za rozhodné, že žalobce řádně nesplnil své povinnosti při změně zaměstnání, a tudíž neobdržel souhlas příslušného správního orgánu se změnou zaměstnavatele, a nemohl tak pokračovat v plnění účelu zaměstnanecké karty výkonem práce u nového zaměstnavatele. Skutečnost, že žalobce neplnil účel pobytu, nemůže být zhojena ani případným konstatováním, že neplnění účelu nebylo zaviněné. Rozhodující je objektivní hledisko. Žalobce pracovní poměr ukončil dne 2. 4. 2017, ale žádost o udělení souhlasu zaměstnavatele podal až současně s žádostí o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dne 30. 10. 2017, v mezidobí (a ani poté) tedy prokazatelně neplnil účel zaměstnanecké karty.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

pokračování

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil. Namítal zejména nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Uvedl, že se krajský soud přezkoumatelným způsobem nevyjádřil k podstatě žalobní námitky směřující k tomu, že „*neplnění účelu, pro který bylo vízum uděleno*“ je hmotněprávním znakem skutkové podstaty uvedené v § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, a že tak neplnění účelu na vízum nemůže být rozšiřováno na neplnění účelu zaměstnanecké karty. Krajský soud odkázal na vůli zákonodárce, aniž by vysvětlil, jakými postupy tuto vůli zjišťoval. I závěry krajského soudu ohledně skončení platnosti zaměstnanecké karty stěžovatele jsou podle stěžovatele nepřezkoumatelné. Zaměstnanecká karta byla stěžovateli vydána s platností do 28. 2. 2018, přesto krajský soud dochází k závěru, že její platnost skončila dne 20. 11. 2019, a zároveň uvádí, že i po tomto datu existovala fikce platnosti zaměstnanecké karty. V poslední námitce stěžovatel namítal, že výklad zákona, který použil krajský soud, není správný, protože by vedl k situacím, že by zaměstnaneckou kartu nebylo možno prodloužit žádnému cizinci, který ukončil pracovní poměr ještě před podáním žádosti o její prodloužení.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[8] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, které jsou v řízení před krajským soudem rozhodovány specializovaným samosoudcem, pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Kasační stížnost proto není přijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Tu stěžovatel spatřuje v nedostatečném vypořádání námítky neaplikovatelnosti ustanovení zákona o pobytu cizinců týkajících se neplnění účelu pobytu na vízum nad 90 dnů, na případ týkající se zaměstnanecké karty. Dle § 44a odst. 10 zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo neprodlouží platnost zaměstnanecké karty, pokud je dán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Ustanovení § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ukládá ministerstvu povinnost zrušit platnost zaměstnanecké karty, nastanou-li důvody uvedené v § 37, jenž stanoví důvody pro zrušení víza k pobytu. Krajský soud v bodě 21 napadeného rozsudku mimo jiné uvedl, že „*odkaz na § 37 zákona o pobytu cizinců upravující zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů je obsažen v zákoně, konkrétně v § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravujícím důvody pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Bylo tedy vůlí zákonodárce, aby bylo možné zrušit (a též i neprodloužit) platnost zaměstnanecké karty ze stejných důvodů, z jakých je možné zrušit platnost víza*“. Toto odůvodnění zcela konkrétně a srozumitelně vysvětluje, proč jsou ustanovení vztahující se ke zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů aplikovatelná i ve vztahu ke zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Skutečnost, že krajský soud neprovedl podrobný rozbor právní úpravy, ani skutečnost, že nepřiblížil, jakými postupy zjišťoval vůli zákonodárce, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud připomíná, že povinnost orgánů aplikujících právo svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou dílčí námitku (srov. například rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zpravidla postačuje, je-li vypořádána podstata žalobní argumentace (viz například rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek existence tomu přiměřeného kontextu, lze akceptovat i odpovědi implicitní (srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, nebo rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat rovněž tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru stěžovatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. A právě o takový případ se jednalo v projednávané věci, neboť krajský soud ve vztahu k této námitce vystavěl ucelenou argumentaci, a to takovou, že důvody uvedené v § 37 ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou jasně formulovanými zákonnými důvody pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Krajský soud tak dostatečně konkrétním způsobem uvedl, že odkaz obsažený v zákoně je tím důvodem, pro který jsou pravidla obsažená v § 37 zároveň i důvody pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Cílem takového odkazu je především to, aby stejná situace nemusela být shodně upravována pro každý typ oprávnění k pobytu zvlášť. Odkaz tak zajišťuje, že důvody, pro které lze zrušit vízum k pobytu nad 90 dnů, jsou i důvody, pro které lze zrušit, resp. neprodloužit, i platnost zaměstnanecké karty (rozsudek NSS ze dne 8. 8. 2022, č. j. 4 Azs 138/2022-46). Krajský soud tak svůj důvod nevyhovění námitce stěžovatele postavil na srozumitelných a dostatečně odůvodněných závěrech. V tomto směru tedy přijatelnost kasační stížnosti není dána.

pokračování

[12] Nepřezkoumatelnost úvah krajského soudu namítá stěžovatel rovněž ve vztahu k závěru krajského soudu o skončení platnosti zaměstnanecké karty. Stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, že její platnost skončila dne 20. 11. 2019, a zároveň že i po tomto datu existovala fikce platnosti zaměstnanecké karty. Zdůrazňuje, že platnost jeho zaměstnanecké karty skončila již dne 28. 2. 2018. Ani tato námitka nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti.

[13] Krajský soud v bodě 13 napadeného rozsudku konstatoval, že „žalobce pobýval v České republice na základě zaměstnanecké karty vydané na období od 25. 4. 2016 do 28. 2. 2018“. Dospěl však k závěru, že její platnost skončila dne 20. 11. 2019, kdy nabylo právní moci usnesení ministerstva o zastavení řízení o žádosti stěžovatele o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, neboť s tím zákon o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 spojoval zánik zaměstnanecké karty. Krajský soud vysvětlil, že byť se platnost zaměstnanecké karty stěžovatele měla posuzovat podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017, na řízení o žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ze dne 30. 10. 2017 se již podle krajského soudu vztahovalo znění zákona o pobytu cizinců účinné po novele provedené zákonem č. 222/2017 Sb. (novela nabyla účinnosti dne 15. 8. 2017). Proto podle krajského soudu zanikla platnost zaměstnanecké karty dle § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 až dne 20. 11. 2019, tj. dnem právní moci rozhodnutí, kterým nebyl souhlas se změnou zaměstnavatele udělen. Uvedený závěr tak krajský soud odůvodnil zcela dostatečně a srozumitelně. Krajský soud neopomněl, že zaměstnanecká karta byla stěžovateli vydána na období od 25. 4. 2016 do 28. 2. 2018, jak snad naznačuje stěžovatel. Toto odůvodnění tak podle názoru Nejvyššího správního soudu naplňuje požadavky judikatury na přezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že může být sporné, zda se novela provedená zákonem č. 222/2017 Sb. vztahovala na řízení o žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, avšak stěžovatel v kasační stížnosti namítal pouze nepřezkoumatelnost závěru krajského soudu, nikoliv jeho věcnou nesprávnost. Navíc, i pokud by stěžovatel vyslovil nějakou věcnou argumentaci k této otázce (což však neučinil), nelze přehlédnout, že krajský soud shledal, že platnost zaměstnanecké karty zanikla dne 20. 11. 2019, a proto žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele (a žádost o prodloužení zaměstnanecké karty) ze dne 30. 10. 2017 byla podána stále ještě v době platnosti zaměstnanecké karty (tedy včas). Na tomto závěru by nemohlo nic změnit ani irelevantní tvrzení stěžovatele, že platnost zaměstnanecké karty zanikla již dne 28. 2. 2018. Toto tvrzení tak nemohlo založit přijatelnost kasační stížnosti.

[14] Nepřezkoumatelná není ani následná úvaha krajského soudu o tzv. fikci pobytu, která nastala v důsledku podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Krajský soud zdůvodnil tento závěr ustanovením § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jenž uvádí: *Pokud doba [...] povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o [...] prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se [...] povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.* Stěžovatel byl podle krajského soudu na základě fikce platnosti zaměstnanecké karty oprávněn pokračovat v pobytu na území až do právní moci rozhodnutí o jeho žádosti. Ani ve vztahu k tomuto závěru nelze shledat žádnou nesrozumitelnost úvahy krajského soudu.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že použitý výklad zákona by vedl k situacím, že zaměstnaneckou kartu by nebylo možno prodloužit žádnému cizinci, který ukončil pracovní poměr ještě před podáním žádosti o její prodloužení. Jedná se však o námitku, kterou stěžovatel neuplatnil v žalobě, ačkoliv tak mohl učinit. Krajský soud ve vztahu k důvodům neprodloužení souhlasil se závěry žalované, a bylo tak na stěžovateli, aby se bránil již v žalobě. Tato námitka tedy není přípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Zároveň se ani nejedná o reakci na závěr krajského soudu, a to z toho důvodu, že takovýto obecný závěr z napadeného rozsudku neplyne. Krajský soud v bodě 24 napadeného rozsudku uvedl, že rozhodujícím kritériem pro konstatování plnění účelu vydané zaměstnanecké karty je skutečný výkon povolené práce. Konstatoval, že stěžovatel ke dni 2. 4. 2017 ukončil pracovní poměr u společnosti PAC Hořovice s.r.o., na který mu byla zaměstnanecká karta vydána. Dobu od 3. 4. 2017 do dne podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty (30. 10. 2017), hodnotil krajský soud jako dobu, po kterou stěžovatel neplnil účel zaměstnanecké karty. Z uvedeného hodnocení nelze jakkoli dovozovat, že by obecně nebylo možné prodloužit zaměstnaneckou kartu žádnému cizinci, který ukončil pracovní poměr ještě před podáním žádosti o její prodloužení. Krajský soud se správně zabýval skutkovými okolnostmi souzené věci, a vzal v potaz, že stěžovatel v období od 3. 4. 2017 neplnil účel, na který mu byla zaměstnanecká karta vydána, a ani netvrdil, že by obdržel souhlas se změnou zaměstnavatele a mohl tak pokračovat v plnění účelu zaměstnanecké karty výkonem práce u nového zaměstnavatele. Neplnění účelu pobytu u stěžovatele tak nastalo v důsledku kombinace ukončení pracovního poměru a nesplnění povinností při změně zaměstnavatele.

[16] S ohledem na výše uvedené, lze shrnout, že žádná část přípustné kasační argumentace podle Nejvyššího správního soudu nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Jelikož je kasační stížnost nepřijatelná, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS). Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2026

David Hipšr

pokračování

7 Azs 179/2025 - 27

předseda senátu